

Mes, ¿perque tením l' anima ferida?

Hauria cert finit la trista vida

Mes, no s' hauria mort,

Que la fossa, bressol n' es de la gloria

y 'ls catalans tindrán en sa memoria

Sempre son gran recort.

Y passará lo temps, los anys, los dias,

Tindrán fi los plaers, las alegrías

Que l' hom haurá gosat,

Tot passará fins la mes alta gloria

Mes, per mols segles guardará l' historia

Un gran nom "*Lo Gayter del Llobregat*."

Son deixeble y entussiasa admirador,

JOSEPH CIURANA MAJÓ.

DISCURS

del president dels Jochs Florals de 1890.

(Fragment)

Y tornant á la paraula *pàtria*: ¡ho! no cal dir si n' han begut de inspiracions los nostres poetes en eixa que figura en nostra sagell com la primera de las fonts de la poesia!

¡Oh! no cal ponderar sí,

Herals de llurs grandesas, los fulls de nostra historia.

Han fet trucá á tota hora

La veu dels avis en lo pit dels nets.

Com deya en sa oda capdal, *La veu de las ruínas*, lo nostre may prou plorat poeta Adalt Blanch.

No cal dir si n' havém desfilat per devant de la nostra fantasía de recorts de gestas homéricas, portadas á venturós acabament en honra de sa aymada pàtria, pels nombrosos estols de nostres héroes,—ja per estols podém contarlos,—y com sobrians y may retuts capdills d' ells, pels nostres comptes y reys, desde Jofre lo Pelós fins al últim dels monarcas del gloriós casal de Aragó! No cal recordar si n' havém vist de vegadas apareixer devant nostre en aqueix histórich saló las gegantinas figuras de Alfons Batellador, dels dos Pares, lo de las

Navas y lo dels Francesos, de Jaume lo Conqueridor, no ménos coratjosos que los héroes de la Eiliada, no ménos arriocats y forts que 'ls paledíns dels Nibelngens, no ménos nobles y despreciadors de perills que 'ls caballers de la Taula Rodona! Avuy per avuy, després de sols cinquanta anys de renaixement,—ho podém dir ab orgull,—no 'ns fora difícil reunir un aplech de romansos y legendsas históricas no ménos nombrós, si bé,—¿per qué no confessarhe?—no de tanta válua, com lo que á forsa de segles ho lograt juntar la literatura de Castello.

Del pler inmens al que, tots, vells y joves, y fins las nostras encisadoras damas, sempre aculliren y tot sovint aplaudirem ab frenétich entussiasme y ab llegítim orgull, com hereus que som de llurs glorias, aquells recorts dels nostres antichs héroes y de llurs maravellosas gestas, tant bellament narradas pels nostres més capdals poetes, no hi ha perque ferne esment. Ben viva n' está llur memoria en la fantasía de tots, com en tots los cors dura encara lo grat panteig ab que fóren escoltadas.

Més ¡ah! no os sembla que ab tant celebrar nostres héroes de armadura de ferro, havém tal vegada deixat un poch massa en lo oblit,—fora alguna que altra lloable excepció,—als nostres héroes de gramalla? ¿Nó os sembla que pera cantar ab lo entussiasme poétich, de que tant dignes ne son, los alts fets de armas dels nostres caballers y marins, ja en las fértils planuras sicilianas, ja devant dels murs de las morescas ciutats de Mallorca y Valencia; un jorn en la cordillera del Taurus ó en los histórichs camps de Natolia y de Grecia; avuy en las ayguas de Nicotera y de Constantinopla, tal vegada havém deixat massa que dormen en lo fondo del nostres arxius los recorts de altres gestas portadas á cap pels nostres antichs jurats y prohoms en lo camp clós, per dirho aixís, de las severas cambras del Diputat General, de la Casa de la Ciutat y de aqueix edifici, no per modestas ménos dignas de lloa y recordansa eternas que los esmentats fets de armas? "Sian lo nostre evangeli los nostres vells dietaris", os deya poch ha en aqueix mateix lloch un dels nostres més granats poetes.